

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **Ing. P. N., nar. X.**, bytem O., H. 575/54, zastoupen JUDr. Vítězslavem Květenským, advokátem v Praze 8, Křižíkova 16, proti žalovanému: **Česká republika – Generální inspekce bezpečnostních sborů**, se sídlem Praha 6, Skokanská 2311/3, v řízení o žalobě proti rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů, ve věcech služebního poměru, ze dne 2. 7. 2014, č. j. K14-0034/2014,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 15. 8. 2013 domáhal u Městského soudu v Praze zrušení rozhodnutí ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů, ve věcech služebního poměru, ze dne 2. 7. 2014 č. j. K14-0034/2014, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí náměstka ředitele Generální inspekce bezpečnostních sborů ve věcech kázeňských ze dne 20. 3. 2012, č. j. K14-0007/2014, kterým byl jmenovaný uznán vinným ze spáchání kázeňských přestupků podle § 50 odst. 1, 3 písm. a) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, za což mu byl podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 15% na dobu tří měsíců.

S žalobcem, v té době příslušníkem Generální inspekce bezpečnostních sborů (dále jen GIBS), zařazeným v hodnosti podplukovníka a funkci rady jako příslušník 18. oddělení GIBS, pracoviště Olomouc, OEČ: X., bylo dne 7. 8. 2012 zahájeno trestní stíhání pro podezření z přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, popř. dalších trestných činů, neboť v době od cca 20. 4. 2012 do 21. 5. 2012, tj. v době, kdy měl přidělen spis pod GI-K-876/2012, týkající se šetření vedeného GIBS Olomouc k náměstkovi ředitele pro Službu kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství Olomouckého kraje plk. K. K., OEČ: X., konkrétně k anonymnímu podání na jmenovaného funkcionáře KŘP OK odeslanému dne 10. 4. 2012 k rukám ministra vnitra (doručeno na kancelář ministra vnitra dne 11. 7. 2012) a dále pod č. j. MV-43798-2/KM-2012 postoupenému k 20. 4. 2012 na GIBS Olomouc.

Obvodní státní zastupitelství pro Prahu 1 dne 1. 11. 2012, sp. zn. O SV 7/2012-2, zahájilo trestní stíhání proti obviněnému pplk. GIBS Ing. P. N. pro přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, jehož se měl dopustit tím, že „ve dnech 14. – 15. 5. 2012 v Olomouci na svém pracovišti 18. oddělení GIBS na adrese Třída kosmonautů 1085/6, Olomouc jako příslušník tohoto oddělení zařazený na funkci rada v rámci jemu ke zpracování přiděleného spisu č. j. GI-K-876/2012 týkajícího se prověřování anonymního podání na náměstka ředitele Krajského ředitelství Olomouckého kraje plk. Mgr. K. v úmyslu získat neoprávněně finanční prostředky předložil svému nadřízenému vedoucímu pracoviště plk. Mgr. T. U. celkem tři žádosti o poskytnutí zvláštních finančních prostředků k úhradě výdajů podle čl. 2 odst. 3 Nařízení ředitele GIBS č. 25/2012 (dále jen žádost), a to

- žádost č. j. GI-A-551-1/2012 ve výši 800 Kč za výdaje z jednání, které se mělo uskutečnit dne 30. 4. 2012 v době od 8:00 hod. do 10:00 hod. v hotelu Fit Přerov, k níž doložil úřední záznam jím označený č. j. IN-K-876/2012 ze dne 30. 4. 2012 o schůzce se zdrojem jednajícím ve prospěch GIBS;
- žádost č. j. GI-A-551-2/2012 ze dne 9. 5. 2012 ve výši 1000 Kč za výdaje z jednání, které se mělo uskutečnit dne 9. 5. 2012 v době od 13:00 hod. do 15:00 hod. v hotelu Jana Přerov, k níž doložil úřední záznam jím označený č. j. IN-K-876/2012 ze dne 9. 5. 2012 o schůzce se zdrojem jednajícím ve prospěch GIBS;
- žádost č. j. GI-A-551-3/2012 ze dne 11. 5. 2012 ve výši 1300 Kč za výdaje z jednání dne 11. 5. 2012 v době od 10:00 hod. do 13:00 hod. v hotelu Gól Olomouc, k níž doložil úřední záznam jím označený č. j. IN-K-876/2012 ze dne 11. 5. 2012 o schůzce se zdrojem jednajícím ve prospěch GIBS;

příčemž ve všech těchto případech se schůzky v uváděném místě a čase nekonaly a v úředních záznamech uvedl skutečnosti, které neodpovídaly informacím, které na schůzce získal a shora popsaným způsobem jednal v rozporu s § 45 odst. 1 písm. a), § 46 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb. o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů, a čl. 2 odst. 2 Nařízení GIBS ze dne 1. 1. 2012 o plnění úkolů v trestním řízení.“

Posléze byla obžaloba podána u Obvodního soudu pro Prahu 1, avšak usnesením Nejvyššího soudu ČR ze dne 13. 6. 2013, č. j. 11 Td 30/2013-14, předána k Okresnímu soudu v Olomouci.

Okresní soud v Olomouci usnesením ze dne 19. prosince 2013, č. j. 2 T 194/2013-185, ve věci neshledal přečin zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku a věc postoupil GIBS s tím, že zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako kázeňský přestupek, o němž je tento orgán příslušný rozhodovat. Toto usnesení bylo doručeno do podatelny GIBS dne 5. 2. 2014.

Následně dne 14. února 2014 zahájila GIBS, 1. náměstkyně ředitele, proti žalobci řízení ve věcech kázeňských pod č. j. GI-A-334-5/2014 pro podezření ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1, 3 písm. a) zákona o služebním poměru.

Rozhodnutím 1. náměstkyně ředitele GIBS ve věcech kázeňských ze dne 20. 3. 2012, č. j. K14-0007/2014, byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku podle § 50 odst. 1, 3 písm. a) zákona o služebním poměru, a byl mu podle § 51 odst. 1 písm. b) téhož zákona uložen kázeňský trest snížení základního tarifu o 15% na dobu tří měsíců.

Kázeňských přestupků se měl dopustit tím, že „ve dnech 14. až 15. 5. 2012 na svém pracovišti v Olomouci, třída kosmonautů 1085/6, předložil celkem tři žádosti o poskytnutí zvláštních finančních prostředků, (dále jen „ZFP“), k úhradě výdajů podle čl. 2 odst. 3 Nařízení ředitele GIBS č. 25/2012 včetně přiložených úředních záznamů, které obsahovaly nepravdivé údaje, kterými zdůvodňoval účelnost a oprávněnost těchto žádostí o vyplacení ZFP s úmyslem získat tak proplacení údajně vynaložených finančních prostředků, ačkoli si byl vědom té skutečnosti, že takové výdaje v uvedených časech a místech nevznikly a jmenovaný je na uváděných schůzkách ani nevynaložil, a to

- žádost č. j. GI-A-551-1/2012 ze dne 9. 5. 2012 o poskytnutí ZFP ve výši 800 Kč s tím, že výdaje měly vzniknout v souvislosti s jednáním, které se mělo uskutečnit dne 30. 4. 2012 v době od 8:00 hod. do 10:00 hod. v restauraci hotelu FIT v Přerově, k němuž doložil úřední záznam označený č. j. IN-K-876/2012 ze dne 30. 4. 2012 o schůzce se zdrojem jednajícím ve prospěch GIBS;

- žádost č. j. GI-A-551-2/2012 ze dne 9. 5. 2012 o poskytnutí ZFP ve výši 1000 Kč s tím, že výdaje měly vzniknout v souvislosti s jednáním, které se mělo uskutečnit dne 9. 5. 2012 v době od 13:00 hod. do 15:00 hod. v restauraci hotelu JANA v Přerově, k němuž doložil úřední záznam označený č. j. IN-K-876/2012 ze dne 9. 5. 2012 o schůzce se zdrojem jednajícím ve prospěch GIBS;

- žádost č. j. GI-A-551-3/2012 ze dne 11. 5. 2012 o poskytnutí ZFP ve výši 1300 Kč s tím, že výdaje měly vzniknout v souvislosti s jednáním, které se mělo uskutečnit dne 11. 5. 2012 v době od 10:00 hod. do 13:00 hod. v restauraci hotelu GÓL v Olomouci, k němuž doložil úřední záznam označený č. j. IN-K-876/2012 ze dne 11. 5. 2012 o schůzce se zdrojem jednajícím ve prospěch GIBS;

čímž jste měl porušit povinnosti příslušníka bezpečnostních sborů stanovené v ustanovení § 45 odst. 1 písm. a), b) a § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, podle nichž je příslušník povinen dodržovat služební kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něho vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů a zdržet se jednání, které může vést ke střetu zájmu služby se zájmy osobními a ohrozit důvěru v nestranný výkon služby, zejména nezneužívat ve prospěch vlastní nebo jiných osob informace nabyté v souvislosti s výkonem služby a v souvislosti s výkonem služby nepřijímat dary nebo jiné výhody, kdy jste měl jednak jak v rozporu s ustanovením § 42 zákona č. 341/2011 Sb. o Generální inspekci bezpečnostních sborů v návaznosti na § 77 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., který stanovuje příslušníkovi povinnost nakládat se ZFP hospodárně a v souladu s účelem, na který byly poskytnuty, tak i v rozporu s článkem 12 odst. 1 nařízení ředitele GIBS č. 25 ze dne 28. 2. 2012 o nakládání se zvláštními finančními prostředky, který blíže upravuje konkrétní údaje uváděné v žádostech o poskytnutí ZFP. “

“

O podaném odvolání rozhodnul ředitel GIBS žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 2. 7. 2014, č. j. K14-0034/2014. Ve svém zamítavém stanovisku uvedl, že běh prekluzivní lhůty správně stanoven v odůvodnění již prvostupňového rozhodnutí. Za počátek této lhůty stanoven okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které by mohlo být

kázeňským přestupkem, a to z právně závazného rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci ze dne 19. 12. 2013, které GIBS bylo doručeno dne 5. 2. 2014.

V napadeném rozhodnutí se dále mj. uvádí, že odvolací orgán má za to, že stěžejní je text zákona, který okamžik pro začátek běhu subjektivní lhůty stanovuje obsahově jednoznačně odlišně u ukládání kázeňských trestů, na rozdíl od jiných institutů (propuštění). Tento rozdíl je ze srovnání dikce ustanovení § 186 odst. 9 proti § 42 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. naprosto zřejmý: „*kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku*“ oproti „*rozhodnutí o propuštění ... musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil.*“ Žalovaný tvrdil, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, jsou pro toto řízení naprosto nepřiléhavé, neboť řeší jiné právní problémy.

Žalobce se svým podáním domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nezákonnosti a stejně jako v odvolání se podrobně zabýval otázkou počátku běhu subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůty pro zahájení stíhání pro kázeňský přestupek. Znovu odkazoval v této souvislosti na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, řešící otázku běhu prekluzivní lhůty stíhání pro kázeňský přestupek.

Žalobce dále uváděl, pokud by jeho stíhání pro kázeňský přestupek nebylo prekludováno, je přesvědčen o tom, že se žádného kázeňského přestupku nedopustil. V rozhodnutí o zahájení stíhání žalobce pro kázeňské přestupky se podává, že předložil celkem tři žádosti o poskytnutí ZFP včetně přiložených úředních záznamů, které obsahovaly nepravdivé údaje, ačkoli si žalobce měl být vědom té skutečnosti, že takové výdaje v uvedených časech a místech nevznikly. K tomu žalobce uvedl stejně jako i před Okresním soudem v Olomouci, že výdaje vznikly, že poskytnul pohoštění a telefonní SIM-kartu informačním zdrojům, avšak z toho důvodu, že na pracovišti GIBS v Olomouci se všichni pracovníci GIBS kromě žalobce z předchozích služebních styků osobně znali s prověřovaným plk. K., nemohl uvést jména informačních zdrojů, neboť by vystavil je možnému nebezpečí prozrazení jejich totožnosti plk. K. a případné následné šikaně z jeho strany.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 2. 10. 2014 navrhl žalobu zamítnout s tím, že odkázal na odůvodnění svého žalobou napadeného rozhodnutí.

Městský soud v Praze nařídil ve věci jednání, které se konalo dne 5. 4. 2016, při němž účastníci řízení setrvali na svých dříve písemně vyjádřených stanoviscích.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze posoudil napadené rozhodnutí podle § 75 soudního řádu správního a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 186 odst. 9 zákon o služebním poměru kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a nejpozději do 1 roku ode dne, kdy ke spáchání kázeňského přestupku došlo. Kázeňský trest za jednání, které má znaky přestupku, lze uložit nejpozději do 1 roku ode dne, kdy došlo ke spáchání přestupku. Do běhu těchto lhůt se nezapočítává doba, po kterou se pro tentýž skutek vedlo trestní řízení.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. dubna 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, na subjektivní dvouměsíční lhůtu stanovenou v § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru je nutno nahlížet tak, že se jedná o lhůtu, v níž musí být vydáno rozhodnutí služebního funkcionáře (správního orgánu prvního stupně).

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. února 2016 č. j. 5 As 35/2014 – 25, dojde-li služební funkcionář k závěru, že jsou naplněny podmínky stanovené v § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru pro uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti za kázeňský přestupek nebo jednání, které má znaky přestupku, a to i z hlediska závažnosti takového protiprávního jednání příslušníka, a tento svůj závěr v rozhodnutí v dané kázeňské věci řádně zdůvodní, nezabývá se již kritérii pro určení druhu kázeňského trestu obecně stanovenými v § 186 odst. 5 zákona o služebním poměru. Dopustí-li se policista takového jednání, které má znaky přestupku dle § 50 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, a které spočívá ve zpronevěře finančních prostředků, jež policista vybral od přestupců za uložené blokové pokuty, bude zpravidla třeba vycházet z toho, že toto jednání je v rozporu s požadavky kladenými na příslušníka ve smyslu § 186 odst. 7 zákona o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů.

Spor v inkriminované věci se týká především data k zahájení běhu subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůty.

Ředitel GIBS ve svém rozhodnutí ze dne 2. 7. 2014 uvedl, že běh prekluzivní lhůty byl správně stanoven v odůvodnění již prvostupňového rozhodnutí, jímž za počátek této lhůty byl stanoven okamžik, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které by mohlo být kázeňským přestupkem, z právně závazného rozhodnutí Okresního soudu v Olomouci ze dne 19. 12. 2013, které mu bylo doručeno dne 5. 2. 2014. Poukazoval na rozdíl ze srovnání dikce ustanovení § 186 odst. 9 proti § 42 odst. 4 zákona č. 361/2003 Sb. naprosto zřejmý: „**kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku**“ oproti „**rozhodnutí o propuštění ... musí být příslušníkovi doručeno do 2 měsíců ode dne, kdy služební funkcionář důvod propuštění zjistil.**“ Žalovaný ve svém rozhodnutí tvrdil, že závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 166/2009 – 76, jsou pro toto řízení naprosto nepřiléhavé, neboť řeší jiné právní problémy. Doslova k citovanému rozsudku Nejvyššího správního soudu uvedl: „*Odvolací orgán s takovou volnou interpretací souhlasit nemůže. Pokud by tomuto tak mělo být, tak zákonodárce by nevolil pro počátek běhu prekluzivní lhůty u kázeňského přestupku formulaci „dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku“, nýbrž by volil formulaci ve smyslu „dozvěděl o protiprávním jednání“.*

Z předloženého spisu GIBS soud ověřil, že dne 30. 5. 2012 do podatelny GIBS doručen dopis adresovaný 1. náměstkovi prozatímního ředitele GIBS, sepsaný dne 21. 5. 2012

GIBS – 18. oddělení Ostrava, pracoviště Olomouc, a označený „pplk. Ing. P. N. – postoupení věci k prošetření“. V němž se uvádí „že při plnění svých úkolů plynoucích z čl. 2 odst. 3 Nařízení GIBS č. 10 ze dne 1. 1. 2012 o plnění úkolů v trestním řízení bylo vedoucím pracoviště GIBS Olomouc při provádění průběžné kontroly ve věci šetřené zdejšími pracovištěm pod č. j. GI-K-876/2012, jejímž byl pplk. N. zpracovatelem, zjištěno podezření, že pplk. N. postupoval v rozporu s čl. 2 odst. 2 Nařízení GIBS č. 10 ze dne 1. 1. 2012 o plnění úkolů v trestním řízení, kdy jako inspektor, kterému bylo přiděleno k vyřízení trestní oznámení nebo jiný podnět, i když byl povinen urychleně činit veškerá potřebná šetření a opatření k objasnění věci, tak nečinil, dále mohl postupovat v rozporu s § 45 odst. 1 písm. a), § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť je dáno podezření, že nedodržoval služební kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností vyplývajících z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů a dále se mohl dopustit spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, neboť nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci.

Dále soud z předloženého spisu ověřil, že ve dnech 4. a 5. 6. 2012 byl sepsán úřední záznam GIBS, 2. oddělení, o prvotním vyhodnocení postoupeného spisu č. j. Gi-P-956/2012 z GIBS Olomouc. Dne 7. 8. 2012 byly zahájeny GIBS, 2. oddělení dne 7. 8. 2012 úkony trestního stíhání podle § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření pplk. N. ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, popř. dalších trestných činů. Dne 1. 11. 2012 zahájeno trestní stíhání pplk. N. Státním zastupitelstvím pro Prahu 1.

Městský soud v Praze se především zabýval tedy otázkou tvrzené prekluze, protože případné uplynutí subjektivní dvouměsíční prekluzivní lhůty by samozřejmě mělo vliv na to, zda vůbec bylo v této věci možno kázeňský trest uložit. Z obsahu spisu v kázeňském řízení, lze usoudit, že žalovaný správní orgán počátek subjektivní prekluzivní lhůty počítá od okamžiku, kdy se do jeho dispozice dostalo usnesení Okresního soudu v Olomouci ze dne 19. prosince 2013, č. j. 2 T 194/2013-185, jímž byla trestní věc žalobce postoupena GIBS pro podezření z možného kázeňského přestupku, tj. dne 5. 2. 2014.

Do této doby podle názoru žalovaného vlastně vůbec nebylo zřejmé, že by se o kázeňský přestupek mohlo jednat. S tímto názorem se ovšem Městský soud v Praze neztotožnil, neboť podle jeho názoru žalovaný vychází z nesprávné interpretace ustanovení § 186 odst. 9 zákona o služebním poměru, podle něhož *kázeňský trest za kázeňský přestupek lze uložit nejpozději do 2 měsíců ode dne, kdy se služební funkcionář dozvěděl o jednání, které má znaky kázeňského přestupku*. Tedy shodně se žalobcem má soud za to, že podstatné je, kdy se služební funkcionář dozví o jednání, kdy získá dostatečná skutková zjištění o tom, co měl kdo, v inkriminované věci příslušník GIBS, učinit, čeho se měl dopustit.

Soud proto zkoumal, kdy nejdříve se taková informace v systému GIBS objevila, přičemž vycházel z toho, jaké spisové materiály měl k dispozici. Za první záchytný bod bylo lze považovat dopis adresovaný 1. náměstkovi prozatímního ředitele GIBS ze dne 21. 5. 2012, sepsaný GIBS – 18. oddělení Ostrava, pracoviště Olomouc, a označený „pplk. Ing. P. N. – postoupení věci k prošetření“, který byl doručen GIBS dne 30. 5. 2012, obsahující sdělení, že existuje podezření směřující vůči žalobci o tom, že neplní řádně své úkoly a porušuje předpisy. Namítané jednání žalobce mělo spočívat v tom, že mu bylo přiděleno k vyřízení trestní oznámení nebo jiný podnět, i když byl povinen urychleně činit veškerá potřebná šetření a opatření k objasnění věci, tak nečinil, dále mohl postupovat v rozporu s § 45 odst. 1 písm.

a), § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru, neboť je dáno podezření, že nedodržoval služební kázeň spočívající v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností vyplývajících z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů a dále se mohl dopustit spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby dle § 329 odst. 1 písm. c) trestního zákoníku, neboť nesplnil povinnost vyplývající z jeho pravomoci.

Nicméně Městský soud v Praze dospěl k závěru, že tento dopis nelze považovat za skutečnost, ze které by vyplývala taková informace o tom, že se žalobce dopustil jednání, které má znaky kázeňského přestupku. V podstatě dopis zmiňuje podezření a žádá věc prošetřit, především však skutečnosti, kvůli kterým nakonec byl žalobce kárně potrestán, v tomto dopise v podstatě nejsou vůbec zmíněny. Meritem věci v tomto dopise je skutečnost, že byl žalobci přidělen spis pod GI-K-876/2012, týkající se šetření vedeného GIBS Olomouc k náměstkovi ředitele pro Službu kriminální policie a vyšetřování Krajského ředitelství Olomouckého kraje plk. K. K., OEČ: X., konkrétně k anonymnímu podání na jmenovaného funkcionáře KŘP OK odeslanému dne 10. 4. 2012. Předmětem tohoto oznámení jsou tedy žalobci kladena za vinu jiná pochybení, předmětem tohoto oznámení není, že by v žádostech o vyplacení ZFP uváděl nesprávné, neúplné nebo nepravdivé údaje.

Z předloženého spisu je pak zřejmé, že ve věci GIBS konala šetření a toto šetření pak následně bylo uzavřeno dne 7. 8. 2012, kdy GIBS zahájila úkony trestního stíhání podle § 158 odst. 3 trestního řádu pro podezření pplk. N. ze spáchání přečinu zneužití pravomoci úřední osoby podle § 329 odst. 1 písm. a) tr. zákoníku, popř. dalších trestných činů. Tuto skutečnost lze podle názoru soudu považovat za druhý záchytný bod, který lze v předloženém spisovém materiálu najít, z něhož lze usoudit, že ke dni 7. 8. 2012 bylo prověřování postoupeného spisu č. j. Gi-P-956/2012 z GIBS Olomouc ukončeno a zjištěné skutečnosti poskytovaly dostatečný podklad pro to, aby bylo možno věc právně vyhodnotit. Přitom tedy není podstatné to, že GIBS dospěla k závěru, že je na místě zahájit trestní řízení. Tato skutečnost nijak nekoliduje s otázkou, zda jednání žalobce má nebo nemá znaky kázeňského přestupku. Podstatné podle názoru soudu je, že nejpozději ke dni 7. 8. 2012 GIBS měla žalobcovo jednání dostatečně prošetřené, dostatečně zdokumentované a mohla ho právně vyhodnotit. Z uvedených důvodů soud tedy považuje den 7. 8. 2012 za onen okamžik, kdy se příslušný služební funkcionář mohl dozvědět o jednání, které má znaky kázeňského přestupku, a od tohoto dne by tedy měla běžet subjektivní prekluzivní lhůta pro uložení kázeňského trestu.

Vzhledem k tomu, že však tímto okamžikem byly zahájeny úkony trestního stíhání, má soud za to, že tímto dnem současně došlo k přerušení běhu této lhůty a tato lhůta, nejen lhůta subjektivní, nýbrž i lhůta objektivní, neběžely po celou dobu trestního řízení, a to až do okamžiku, kdy se opět do dispozice GIBS dostala informace o tom, že v této věci bylo Okresním soudem v Olomouci rozhodnuto tak, že ze strany orgánů činných v trestním řízení se věc žalobce postupuje GIBS s tím, že zažalovaný skutek by mohl být jiným orgánem posouzen jako kázeňský přestupek, o němž je tento orgán příslušný rozhodovat.

Z předloženého spisu je zřejmé, že citované usnesení bylo do podatelny GIBS doručeno dne 5. 2. 2014. Tímto dnem opět prekluzivní lhůta pokračovala ve svém běhu a vzhledem k tomu, že z ní ještě žádný den neuplynul, tak podle názoru soudu den 5. 4. 2014 byl posledním dnem, kdy bylo možno o spáchaném kázeňském přestupku rozhodnout. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí vydané služebním funkcionářem v prvním stupni o kázeňském potrestání žalobce nese datum 20. 3. 2014, potom musel soud dospět k závěru, že k prekluzi nedošlo, čili že o kázeňském přestupku bylo rozhodnuto ještě v rámci subjektivní dvoutměsíční prekluzivní lhůty.

Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru kázeňským přestupkem je zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku nebo jiného správního deliktu. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.

Podle § 50 odst. 3 písm. a) zákona o služebním poměru kázeňský přestupek je spáchán úmyslně, jestliže příslušník chtěl svým jednáním porušit služební povinnost,

Žalobce namítal, že se žádného kázeňského přestupku nedopustil, že z rozhodnutí se podává, že předložil celkem tři žádosti o poskytnutí ZFP včetně přiložených úředních záznamů, které obsahovaly nepravdivé údaje, ačkoli si žalobce měl být vědom té skutečnosti, že takové výdaje v uvedených časech a místech nevznikly. Namítal, že výdaje vznikly, že poskytnul pohoštění a telefonní SIM-kartu informačním zdrojům, avšak z toho důvodu, že na pracovišti GIBS v Olomouci se všichni pracovníci GIBS kromě žalobce z předchozích služebních styků osobně znali s prověřovaným plk. K., nemohl uvést jména informačních zdrojů, neboť by vystavil je možnému nebezpečí prozrazení jejich totožnosti plk. K. a případné následné šikaně z jeho strany. Uváděl, že ani další informační zdroj, se kterým hovořil, a to plk. Mgr. P. H. již není ve služebním poměru u Policie České republiky, rovněž tak státní zástupkyně JUDr. K. odešla na vlastní žádost ze státního zastupitelství.

Městský soud v Praze v případě této žalobní námitky zastává názor, že se jedná o námitku neodůvodněnou. Tato námitka je sice srozumitelná, ale poněkud se mýlí s podstatou obvinění z kázeňského přestupku, tedy toho, co je žalobci kladeno za vinu. V inkriminované věci se nejedná o to, že by v oněch žádostech o poskytnutí ZFP neuvedl jména svých informačních zdrojů. Žalobce byl postižen za to, že uvedl nesprávné nebo nepravdivé údaje, kterými zdůvodňoval účelnost a oprávněnost těchto žádostí o vyplacení ZFP s úmyslem získat tak proplacení údajně vynaložených finančních prostředků, ačkoli si byl vědom té skutečnosti, že takové výdaje v uvedených časech a místech nevznikly a jmenovaný je na uváděných schůzkách ani nevynaložil. Soud má z uvedených důvodů za to, že takto uplatněná námitka směřuje jinam, než k podstatě napadených rozhodnutí GIBS o kázeňském přestupku.

Z předložených spisů je zřejmé, že žalobce tuto námitku uplatnil již v odvolání a v rozhodnutí žalovaného o odvolání je dostatečně vyloženo, proč ji příslušný služební funkcionář nepovažoval za správnou a z jakých důvodů ji tedy odmítnul.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že žalovaný správní orgán při svém rozhodování neporušil zákonem stanovené povinnosti a nevydal nezákonné rozhodnutí. Z těchto důvodů proto soud podané žalobě nevyhověl a podle § 78 odst. 7 soudního řádu správního jí zamítl tak, jak je ve výroku tohoto rozsudku uvedeno.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 5. dubna 2016

**JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu**

**Za správnost vyhotovení:
Jana Válková**